

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

HOLLY BLACK

PRINȚUL NEMIQS

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

*Prunci din neamul Zânelor
De hăinuțe nu duc dor,
Nici de cele spre ființă,
Dup-a inimii dorință:
Pumnul plin de gălbiori,
Nuntiți la șapte anișori.
Toți au câte zece oi
Și ponei puternici, doi;
Casă are fiecare,
Din cărămizi ori piatră tare;
Întăriți cu poamă bună –
O, de-aș fi un prunc de zână!*

– **Robert Graves,**
„De-aș fi un prunc de zână”*

* Traducere după „I'd Love to Be a Fairy's Child” (n.t.).

În Tărâmul Zânelor nu există batoane de pește, nici ketchup, nici televizoare.

Capitolul 2

Stau așezată pe o pernă, în timp ce o slujnică îmi adună părul de pe chip și-l completează. Are degete lungi, cu unghii ascuțite. Mă strâmb de durere. Ochii ei negri îmi întâlnesc privirea în oglinda cu picior în formă de gheară de pe măsuța mea de toaletă.

— Mai sunt patru nopți până la turneu, spune creațura.

O cheamă Tatterfell și e servitoare în casa lui Madoc, unde e obligată să slujească până când va reuși să-și plătească datoria. Are grija de mine de când eram mică. Tatterfell a fost cea care mi-a mânjat ochii cu alifie înțepătoare de zână, ca să dobândesc Vederea Deplină, astfel încât să pot dibui cele mai multe vrăji, ea mi-a curățat ghetele de noroi, ea mi-a făcut și ragul de scorușe uscate, pe care să-l port la gât, ca să mă pot împotrivi farmecelor. Mi-a șters nasul umed și mi-a amintit să-mi port șosetele pe dos, ca să nu fiu niciodată îndrumată pe căi greșite în pădure.

— Indiferent cât de nerăbdătoare ai fi, nu poți sili luna să răsară, nici să apună mai devreme. Dă-ți silința să aduci glorie casei generalului în seara asta și să fii cât mai frumoasă cu puțință.

Oftez.

Niciodată nu a avut răbdare cu toanele mele.

— E o onoare să dansez la Curtea Marelui Rege de sub deal.

Respect pentru oameni și cărti.
Servitorii au o placere exagerată în a-mi spune cât de norocoasă sunt fiind bastarda unei soții lipsite de onoare, o ființă omenească fără niciun strop de sânge de zână, dar care e tratată ca o copilă adevărată a Tărâmului. Cam aceleași lucruri i le spun și lui Taryn.

Îmi dau seama că e o onoare să fiu crescută laolaltă cu copiii Nobilimii. O onoare teribilă, de care nu voi fi vrednică niciodată.

Mi-ar fi și greu să uit, având în vedere cât de des mi se amintește.

— Da, spun eu totuși, pentru că Tatterfell vrea să fie binevoitoare. E grozav.

Zânele* nu pot să mintă, aşa că au tendința de a fi atente la cuvinte și de a ignora tonul, mai ales dacă nu au trăit în preajma oamenilor. Tatterfell dă din cap, aprobatore, privindu-mă cu ochii ei ca două mărgele de jais, în care nu se văd nici pupile, nici irisuri.

— Poate că îți va cere cineva mâna și vei deveni membru permanent al Înaltei Curți.

— Vreau să-mi câștig locul, îi spun eu.

Tatterfell se oprește cu agrafa de păr între degete, gândindu-se, probabil, să mă înțepe cu ea.

— Nu fi ridicolă.

Nu are rost să o contrazic, să-i amintesc de căsnicia dezastroasă a mamei. Există două căi prin care muritorii pot deveni membri permanenți ai Curții: să se căsătorească cu un alt membru sau să deprindă la perfecție vreun meșteșug – în metalurgie sau în cântatul la lăută ori mai știu eu ce. Cum nu

* Termenul de „zână” va fi folosit în continuare drept corespondent pentru englezescul „fairy/faerie”, termen care în diverse tradiții se poate referi la o multitudine de creațuri mitologice de origine celtică sau germanică și care, în cartea de față, denumește orice vietate fantastică din Tărâmul Zânelor („Faerie”) sau din rândul Făpturilor Văzduhului („Folk of the Air”) (n.t.)

mă interesează prima variantă, îmi rămâne să sper că voi fi suficient de talentată pentru cea de-a două.

Tatterfell termină de impletit părul, într-un stil complicat care dă impresia că am coarne. Mă îmbracă în catifea azurie. Nimic din toate astea nu-mi ascunde natura: sunt om.

— Ti-am făcut trei noduri, spune, binevoitoare, mica zână.

Pornește spre ușă cu pași mici, iar eu oftez, mă ridic de la măsuța de toaletă și mă întind cu fața în jos pe patul acoperit cu tapiserii. Sunt obișnuită să am servitori. Impi și hobi, goblini și grigi. Aripi diafane și unghii verzi, coarne și colții. Locuiesc pe Tărâmul Zânelor de zece ani. Nimic de aici nu îmi mai pare atât de ciudat. Aici, eu sunt cea ciudată, cu degetele boante, urechile rotunde și viața scurtă cât a unei muște.

Pentru un om, zece ani înseamnă mult.

După ce Madoc ne-a răpit din lumea oamenilor, ne-a adus la moșia lui din Insmire, de pe Insula Puterii, unde își are fortăreața Înaltul Rege al regatului Elfhame. Aici, Madoc ne-a crescut – pe mine, pe Vivienne și pe Taryn –, obligat de simțul onoarei. Deși Taryn și cu mine suntem dovada trădării mamei, după obiceiurile din Tărâmul Zânelor, din moment ce suntem copiii soției lui, suntem și responsabilitatea lui.

Fiind generalul Înaltului Rege, Madoc a fost adesea plecat să lupte pentru coroană. Cu toate acestea, am avut parte de condiții bune. Am dormit pe saltele umplute cu puf de păpădie. Madoc ne-a instruit el însuși în arta luptei cu hangerul și pumnalul, cu iataganul și cu pumnii. A jucat cu noi, la lumina focului, țintar, șah celtic și Vulpea și Gâștele. Ne-a dat voie să stăm pe genunchii lui și să mâncăm din farfurie lui.

În nenumărate nopți am adormit ascultându-i vocea adâncă, în timp ce ne citea dintr-o carte de strategie militară. Și, împotriva voinței mele, în ciuda a ceea ce făcuse și a ceea ce era, am ajuns să-l iubesc. Îl iubesc și acum.

Doar că nu e un soi comod de iubire.

— Faine cozi, spune Taryn, dând buzna în camera mea.

E îmbrăcată în catifea purpurie. Are părul desfăcut – buclele ei castanii, lungi, îi flutură pe spate ca o mantie scurtă și are câteva șuvițe împletite cu fir de argint lucitor. Sare în pat lângă mine și-mi împrăștie mica movilă de animale de plus roase – un urs koala, un șarpe, o pisică neagră –, toate îndrăgite de mine pe când aveam șapte ani. N-aș putea să arunc niciuna dintre aceste amintiri.

Mă ridic în capul oaselor și arunc o privire sfioasă în oglindă.

— Îmi plac.

— Am o premoniție, spune Taryn, luându-mă prin surprindere. În seara asta ne vom distra.

— Să ne distrăm?

Îmi închipuiam că voi privi încruntată multimea, din locul nostru obișnuit, ferit, și că mă voi întreba, îngrijorată, dacă mă voi descurca în turneu, astfel încât să impresionez pe cineva din familia regală, care să-mi acorde titlul de cavaler. Numai la gândul ăsta încep să mă agit, dar numai la asta mă gândesc. Cu degetul mare îmi ating degetul inelar, din care-mi lipsește vârful, un tic nervos al meu.

— Da, spune ea, împungându-mă în șold.

— Hei! Au! Țip eu și mă feresc. Ce anume presupune planul ăsta?

De cele mai multe ori, când mergem la Curte, ne ascundem într-un loc ferit. Am urmărit evenimente foarte interesante, dar de la distanță.

Taryn își ridică mâinile în aer.

— Cum adică ce presupune distracția? E distractivă!

Rând, puțin neliniștită.

— Nici tu n-ai idee, aşa-i? Fie. Hai să vedem dacă te pricepi la preziceri.

Creștem, iar lucrurile se schimbă. Noi ne schimbăm. Și, oricât de nerăbdătoare aș fi, în același timp, mi-e teamă.

Taryn se ridică din pat și-mi întinde brațul, ca și când mi-ar fi parteneră de dans. Olas să mă conducă și ieşim din cameră, ducându-mi cu un gest automat mâna la șold, ca să mă asigur că am pumnalul.

În interior, casa lui Madoc are peretei tencuiți și văruiți în alb și grinzi masive, din lemn nefinisat. Geamurile fereștrelor sunt cenușii, ca de fum cristalizat, astfel că lumina e stranie. Coborând treptele în spirală, o zărim pe Vivi ascunsă într-un balcon mic, citind încruntată o revistă cu benzi desenate furată din lumea oamenilor.

Vivi îmi surâde larg. E îmbrăcată în blugi și un tricou larg – e lipsită că n-are de gând să meargă la bal. Din moment ce este foica legitimă a lui Madoc, ea nu se simte obligată să-i facă pe plac. Face ce are ea chef. Inclusiv să citească reviste ale căror pagini ar putea fi legate între ele cu capse din fier, în loc de lipici, fără să-i pese că și-ar putea părli degetele.

— Mergeti undeva? întrebă încet din umbră, făcând-o pe Taryn să tresără.

Vivi știe foarte bine unde mergem.

Când am venit aici întâia oară, Taryn, Vivi și cu mine ne îngărmădeam în patul mare al lui Vivi și ne împărtășeam amintiri de acasă. Vorbeam despre mâncărurile pe care mama le ardea și despre floricelele pe care le făcea tata. Despre numele vecinilor noștri, despre miroslul din casă, despre școală și vacanțe, despre gustul glazurii de pe torturile aniversare. Vorbeam despre serialele pe care le urmăriserăm, ni le repovesteam și ne aminteam dialogurile, până când toate amintirile noastre au devenit bine cizelate și false.

În prezent, nu ne mai înghesuim în pat și nu ne mai povestim nimic. Toate amintirile noastre noi sunt de aici, iar astea nu prea o interesează foarte mult pe Vivi.

A jurat să-l urască pe Madoc și s-a ținut de făgăduință. Când nu evoca amintirile de acasă, Vivi era îngrozitoare. Spăr-